

105052

Da freden bröt lös.

Åkkurat den dagen ringte nabofruen i Oslo og fortalte at min kone pludselig var blitt meget syk og at hun stadig spurte etter meg. Jeg spurte Beiermann om tillatelse til å reise, og det var i orden. På toget mot Oslo var det bare glede og stor stas. Folk lo og sang og alle var med i feiringen. Det gjorde ingen forskjell om noen var i tyske uniformer. Gleden over at krigen lot til å være slutt omfattet ~~alle~~, absolutt alle. Og på turen fra Østbanen, oppover Akersgt. og Ullevålsveien vinket folk og jublet til meg også, som ensom og noe tafatt gikk hjemover så fort jeg formådde.

Det viste seg at min kone først og fremst var nervøs. Hun var blitt gravid etter min siste permisjon, og gruet vel for fremtiden, slik som den nå så ut.

Et par dager etterpå kom en lastebil full av patrioter for å arrestere meg. Bilen ble eiet av en fra en liten leilighet i nabolaget. Han hadde brukt bilen for tyskerne til kjøring for dem på Fornebu under hele krigen. Leiligheten ble fylt av karer med stenguns. En av karene var forøvrig så "hensynsfull" at han mente det var nok å ta med meg og ikke min kone og vår 8-åring. Ved ankomsten til nr. 19, ble jeg forøvrig sendt hjem igjen med beskjed om (skriftlig) at det ikke forelå arrestordre på meg. Den kom en uke senere, og da ble jeg hentet av 2 politimenn i sivil bil og uten noen sirkusforestilling.

Til forsvarer fikk jeg oppnevnt h.r. adv. Alf Baumann, som var en eldre, noe tykkfallen forretningsadvokat. Han var virkelig en herre. Han ville ha hele min bakgrunn, arbeidet sikkert mye med forsvaret, og tok en gang med seg en voksen datter som tilbød seg å overta ansvaret og stellet av 8-åringen i deres hjem på Bygdøy, når jeg etter all sansynlighet ble puttet inn. Min kone skulle selv få avgjøre hvor lenge episoden skulle vare. Vi var begge meget rørt over denne menneskeligheten, takket hjerteligst, men måtte love at ble det vanskelig skulle hun si fra.

Etter hovedforhandlingen i lagmannsretten, ba Baumann om å bli fritatt for alt arbeid med rettsoppgjøret. Han slapp det, og til meg fortalte han etterpå at han "som en gammel mann" ikke tålte å bli behandlet som noe simpelt fordi han hadde forsvart en tiltalt som hadde en annen mening enn makthaverne. Jeg fikk min kone til å sende ham en noe sjelden bok om Det Gamle Christiania som en påskjønneelse for arbeide med min sak. Han takket med et hyggelig brev om at "den boken hadde han forgjeves gjennom mange år å få tak i."

Det var jo hyggelig å kunne fortelle noe bra om rettsoppgjøret også. Adv. Baumann døde ikke så lenge etterpå.

*X prøvet.*

R. K.

9/6-1990

(ROLF WESSEL-KARSEN)